

Polarforskning i beste sendetid?

Andreas Ytterstad, Maja Sojtaric og Gudmund Løvø

Polarforskningen skal være med å legge grunnlaget for helt vitale politiske og strategiske beslutninger i dette landet. Men da må den også bli mye mer synlig i mediene. Hva slags formidling og hva slags journalistikk er best egnet til å få til dette?

Smeltingen av den arktiske isen har foregått så overraskende raskt de siste par årene at satellittbilder fra NASA har skapt nyheter, ja endog blitt til forsidesstoff i norske aviser. Likevel endres klimaet svært sakte i forhold til medienes forrykende tempo. Medieforskere har lenge påpekt at miljøproblemer tilhører den type saker som slett ikke har samme frekvens som nyhetsdøgnet, og med nettmediene har nyheter blitt enda mer av en ferskvare som stadig fortære utløper – ikke på dato, men på timen.

Polarforskningsprosjektet SciencePub har tatt mål av seg å nå ut til allmennheten med sin forskning på det arktiske klima i denne medievirkeligheten. Vi skriver her både om hvordan det arktiske klimaet har fått oppmerksomhet i tradisjonelle Dagsrevyen, og om hvordan vi har tatt i bruk nye formidlingsformer for å understreke betydningen av polarforskningen. Vi peker også på utfordringer fremover, både for forskere med formidlingslyst og for journalister som vil grave dypere.

Et par scoringer

SciencePub skal øke allmennhetens oppmerksomhet rundt naturlige klimaendringer og samtidig bidra til en varig kunnskapsarv. Det er en stor oppgave, som krever mye og målrettet formidling av kompleks forskning. Prosjektet har valgt en vid og mangesidig tilnærming til allmennheten. En av de viktigste kanalene er media.

Aviser, nettsteder, radio og TV når hjem til et bredt publikum døgnet rundt.

En forutsetning for å kunne «ta i bruk» mediekanalene, er imidlertid at man kjenner til hvordan redaksjoner fungerer og journalister arbeider. Det er viktig å erkjenne at det i et demokrati er media selv som skal sette dagsordenen, ingen andre. Ikke forskere, ikke PR-byråer, ikke statsråder. Når vi spiller ball med media, skal vi vite at vi alltid spiller på bortebane. Det er media som lager reglene, og det er media som i stor grad bestemmer resultatet.

For oss kan det likevel være nok å få en scoring eller to. Men for å kunne klemme lærkula i nota et par ganger, er det nødvendig å vite hva man skal gjøre,

Mediestudentene Kristiane B. Larsen og Erik F. Brandsborg har deltatt i SciencePub siden starten. Her er de to på feltarbeid på Svalbard. Studentenes avsluttende bacheloroppgave våren 2008 var «Fortell om forskning» – en nett-ressurs om digital historiefortelling.
Foto: Jon Landvik/UMB.

hvordan man posisjonerer seg foran mål så å si, for å lage nyheter ut av polarforskning. Det hjelper å være godt forberedt foran kampen, og her er noe av det som alle forskere og formidlere må ha litt kunnskap om.

«Som tatt ut av læreboka»

I en amerikansk lærebok i journalistikk fra 1880 heter det: «Vit hva du vil si – og si det klart og interessevekkende!» Budskapet skal altså være enkelt, klart

og spennende. Postulatet gjelder fortsatt – også i forskningsformidling.

Saturday Evening Post i New York viser til at en reportasje må bygges opp på følgende måte: «HEY! YOU! SEE! SO!» Også dette rådet er like godt for forskningsformidling. Både «hey» og «you» har først og fremst å gjøre med formen, mens «see» og «so» handler om innholdet. «Hey» vekker mottakeren og skaper interesse, så må vi få på plass den det gjelder – «you» – fordi saken vi formidler alltid må handle om mennesker.

Så ber vi mottakeren følge med videre («See») for nå skal vi fortelle hva som skjer. Dermed er vi kommet til den delen av 1880-rådet som lyder «Vit hva du vil si...» «Vi skal forklare, utrede og belyse saksforholdet. Substansen i forskningen skal frem, vi skal gi konkret informasjon og viten. Materialet skal gjøres oversiktlig, og vi skal forklare det «...klart og interessevekkende».

Så er det viktig at spenningen vi har bygget opp og etablert må resultere i noe («so»). Historien er satt inn i sammenhenger og framstilt i perspektiv. Målene er scoret, og resultatet er klart.

SciencePub

SciencePub er et prosjekt i regi av Det internasjonale polaråret. «Hva er de naturlige klima- og miljøendringer i Arktis, og hvordan har mennesket tilpasset seg disse? Fra forskning til allmenn kunnskap». Altså: From science to public awareness, derfor forkortelsen SciencePub. Rekonstruksjon av klima- og miljøvariasjoner skal gjøre det lettere å forstå samspillet mellom land, hav og isdekke i Arktis gjennom de siste 130.000 år. Samtidig er målet å forstå hvordan dette har påvirket innvandringen og bosetningen av de første menneskene i regionen.

SciencePub ser nærmere på:

- 1) Variasjonen i innstrømmingen av Golfstrømmen og hva det betyr for vekst og nedsmelting av isdekket.
- 2) Endringer av ferskvannstilførselen ut i havområdene ved hurtig tapning av

store bredemte innsjøer i Nordvest-Russland.

3) De første menneskenes immigrasjon, bosetning og tilpasning til raske endringer i det fysiske miljø ved slutten av siste istid.

Prosjektet ledes av Norges geologiske undersøkelse (NGU) i Trondheim i et samarbeid med Universitetet i Tromsø, Norsk Polarinstitut, Universitetet for miljø- og biovitenskap, Universitetet i Bergen, Høgskolen i Oslo, Universitetssenteret på Svalbard, Vitensentrene i Tromsø, Trondheim og Bergen, Vitenskapsakademiene i Moskva, Petrozavodsk og St.Petersburg, Herzen Universitet (St. Petersburg) og København Universitet. Arbeidet startet i 2007 og skal avsluttes i 2010.

SciencePub er et av Det internasjonale polarårets mange prosjekter som har lagt særlig vekt på å nå frem til

allmennheten med sin forskning. I prosjektbeskrivelsen heter det blant annet at «Prosjektet skal etablere formidlingsstrategier som skal bidra til en varig kunnskapsarv og økt allmenn forståelse for de naturlige miljøsystemene i Arktis». I omtalen av formidlingsmodulen heter det videre: Vitenskap for samfunnet. Formidling av forskningsresultater til allmennheten har ofte blitt neglisjert av forskersamfunnet. Økt kommunikasjon mellom folk flest og forskere er en betydelig utfordring i framtida. Oppdaterte vitenskapelige resultater fra forskning i Arktis er en forutsetning både for en god miljøforvaltning, og for politiske beslutninger på nasjonalt og flernasjonalt nivå. Vår utfordring er å øke den allmenne og politiske forståelsen knyttet til naturlige klimaendringer i Arktis.

Men husk: det er ingen vits i å satse halsbrekkende offensivt mot en motstander som kan kontre oss i senk. Forventningene som vi etablerer med bruken av «hey» og «you», bør stå i stil med spill og sjanser, og ikke minst resultat.

En omskrevet versjon er gjerne «Don't tell it! Show it!» Men igjen handler det altså om både å vite hva vi vil fortelle, og å vise det!

Journalister er alltid på jakt etter en nyhetsknagg. De spør alltid etter nyheten eller storyen i saken. Hva mener de egentlig med det? Hva er en nyhet? Nyheter er alt som ikke er kjent fra før, eller avviker fra det normale. Men nyheten bør også være «god». En god nyhet er viktig og vesentlig for mange lesere. Den skaper identifikasjon, for

folk skal kunne kjenne seg igjen. Den kan gjerne være sensasjonell, preget av konflikt eller overraskelse – og den må være aktuell. I tillegg bør den helst fortelles av en god historieforteller, med glød og engasjement.

Gode tilbake- meldinger fra media

Har vi ikke nok godt stoff og flinke nok polarforskere på Arktis til å tilfredsstille alle disse kravene – og vel så det? Norsk Telegrambyrås reporter Jan-Morten Bjørnbakk deltok på ett av SciencePubs marinegeologiske tokt mot Svalbard i 2007 og leverte en rekke saker til norske aviser. Han fastslo følgende da han kom tilbake: «Det var veldig interessant å få lov til å følge toktet fra a til å. Fikk tatt

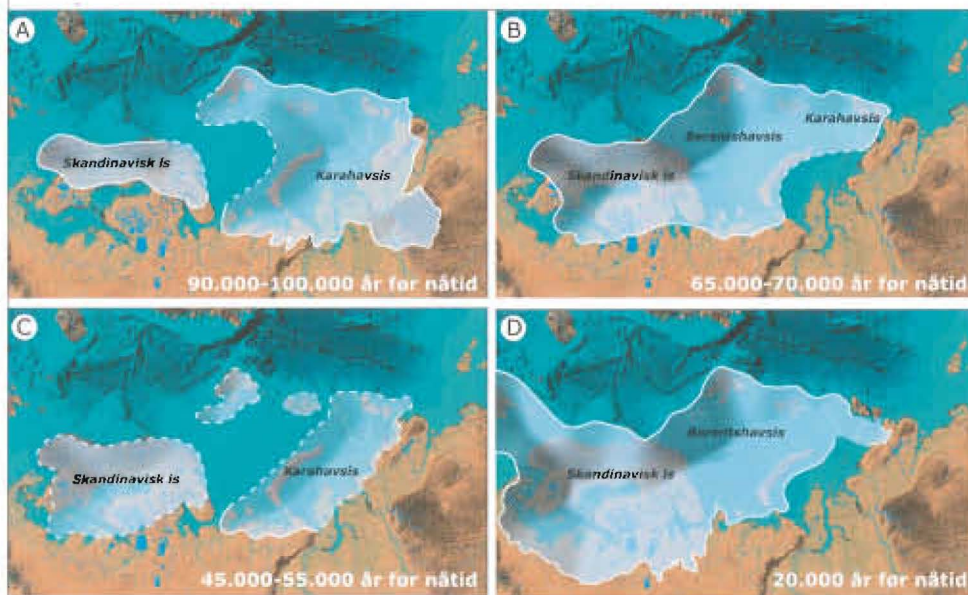
mange flotte bilder underveis og grunnlag for gode saker. Underveis ble vi gitt svært gode arbeidsforhold. Dette ga mersmak.»

NRK Lørdagsrevyen deltok på et annet tokt samme år: Vinklingen var at havbunnen er et klimaarkiv som kan fortelle noe om tidligere tiders klimaendringer. – Dermed kan vi lettere forutse framtidens klimaendringer, poengterte forskerne i TV-innslaget, som ble etterfulgt av en reportasje om klimapolitikk. SciencePub kunne dermed notere et par nye scoringer i tråd med formidlingsstrategien for prosjektet: «Oppdaterte vitenskapelige resultater fra forskning i Arktis er en forutsetning, både for en god miljøforvaltning og for politiske beslutninger på nasjonalt og flernasjonalt nivå.»

Blogger på gyngende grunn

Vi kommer ikke i Lørdagsrevyen hver uke. Men SciencePub har også hatt institusjonenes egne formidlere og journalister på tokt og i felt. Her har prosjektet for eksempel tatt i bruk blogging. Med dette verktøyet er det faktisk prosjektets egne medarbeidere

Figuren viser de store variasjonene i isutbredelsen i løpet av siste istid. SciencePub forsøker å nå ut til allmennheten med kunnskap om klimavariasjoner i fortiden. Figur: Norges geologiske undersøkelse (NGU).

som lager innholdet, selv om erfaringene fra én av oss, om bord på marin-geologisk tokt mellom Tromsø og Svalbard sommeren 2007, viste at dette ikke er helt uproblematisk. Hvordan kan man i det hele tatt formidle noe om forskning når forskningsskipet man er utplassert på, føles som en colaboks i storm sjø?

Forskningsjournalistikk fortøner seg oftest som endeløse besøk på talløse forskerkontor. Det er ikke ofte vi journalister får bivåne de store oppdagelsene, eller får være i de store begivenhetenes sentrum. Vi er heller sjelden med på prosessene og ser hvordan selve forskningen foregår. Det vi er interessert i, er resultater og hvordan de kan være anvendelige og gjelde i våre liv.

Men så, en og annen sjelden gang, får vi muligheten til å komme på innsiden av prosessene, å virkelig få undersøke hva det er disse menneskene egentlig gjør. SciencePub-prosjektet er noe så sjeldent som et tverrfaglig forskningsprosjekt med et formidlingsansvar. Våre lesere skal ikke belemres med forskningspolitikk, men det er bare å si at dette er en meget sjelden foreteelse.

Artikkelforfatter Maja Sojtaric ble sammen med et TV-team fra NRK og fem lærere fra skoler over hele landet invitert med på et maringeologisk tokt med forskningsfartøyet Jan Mayen til havområdene rundt Svalbard i slutten av april i 2007. Her følger hennes rapport fra fem dager ute på åpent hav

sammen med forskere som skulle bore etter kjerner fra havbunnen.

Føltes ikke som et vinnerlodd

Det kan sies at det første døgnet på skipet ikke akkurat føltes som å ha trukket vinnerloddet. Vi gikk fra stille sjø i Tromsøsundet til full storm på Tromsøflaket, og ingen sjøsyketabletter i hele verden hjalp mot denne opplevelsen. Alle lå langflate, inkludert denne journalisten. Men for forskerne er dette ikke en heisatur.

– Det koster 100 000 kroner i døgnet å leie FF Jan Mayen. Det er derfor vi jobber 24 timer i døgnet når vi er om bord og går i samme skift som mannskapet. Og når noe går galt, må man ha en plan B. Vi kan ikke ligge stille, det ville være det samme som å kaste penger på havet, fortalte toktleder og maringeolog Katrine Husum.

Dårlig vær betyr ingen innsamling av prøver. Og å være sjøsyk er nesten ikke aktuelt. Slik er det for forskerne, og slik var det for meg også.

Oppdraget mitt var å skrive et par artikler fra turen, men også å blogge underveis. Nå viste det seg at det ville bli lettere å rope over havet til fastlandet enn det ville være å skrive en blogg, da forskningsfartøyet ikke hadde internettikobling eller mobil. Men man tar det som det kommer og fører god gammeldags skipsdagbok. Eller så gammeldags den kan bli på en bærbar datamaskin.

Stipendiat Heidi Ryen ved Universitetet for miljø- og biovitenskap (UMB) har deltatt i en video som mediestudenter ved Høgskolen i Oslo har laget om SciencePub og geologisk feltarbeid. Her er Ryen i arbeid ved Kongsfjorden nntenfor Ny-Ålesund på Svalbard sommeren 2007.
Foto: Erik Fosheim Brandsborg/HiO.

Et privilegium

Det å skrive blogg er i seg selv en del av den moderne travle hverdagen hvor våre personlige tanker og ideer strømmer ut

til offentligheten så raskt som bredbåndet klarer å bære dem. Slik er også journalistenes arbeidsdag; alt publiseres raskt på nettet, og mange av mine saker har aldri blitt smittet av lukta av trykksverte.

Mitt korte tilbakefall til de fjerne dager uten digital kommunikasjon viste seg å være et privilegium. Jeg fikk tiden tilbake. Tiden til å forstå det jeg har

Det er stor spennvidde i formidlingsaktiviteten i SciencePub. Her opplever journaliststudent Susanne Lund Johansen geologiske forskningsprosesser på nært hold. Forskerne Eiliv Larsen og Astrid Lyså arbeider i et snitt i en elveskjæring ved Dvina i det nordvestlige Russlaud sommereu 2008.

Foto: Gudmund Løvø/NGU.

kommet om bord i denne rullende colaboksen for å observere.

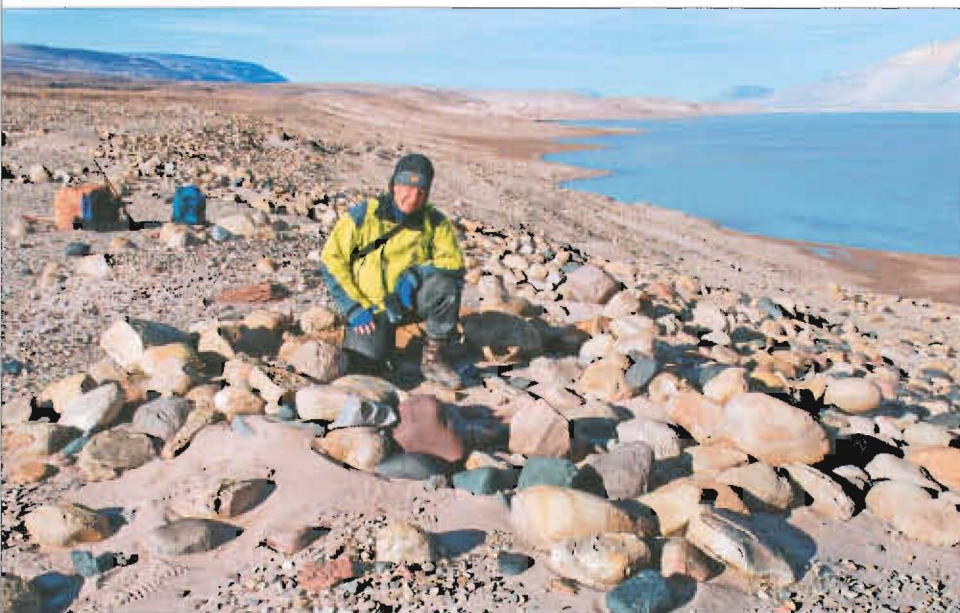
Det jeg fort forsto var at en maringeolog ikke er en kontorrotte. Det er mye gjørme og hardt fysisk arbeid i en maringeologs hverdag. På toktet samlet de flerfoldige ineter med kjerneprøver utenfor Svalbard. Disse prøvene forteller om titusener av år med klimaendringer.

– Viten om klimaendringer for 50.000 år siden kan ligge begravd bare seks meter nede i havets bunn. Sedimentene på havbunnen dannes over lang tid slik at de forskjellige avfallstoffene legger seg som pannekaker av leire i bunnen. Jo lengre kjerne, jo flere pannekaker får man med seg og jo lengre tilbake kan man se, fortalte Katrine Husum.

Resultater versus prosesser

Og man tok seg tid til å filosofere over journalistens samfunnsrolle på denne gyngende grunn. I dagens mediebilde er det stadig viktigere for journalister,

SciencePubs egne forskere og formidlere blogger fra hele Arktis. Beskrivelser fra den geologiske forskningsprosessen og livet langs iskanten har blant annet kommet fra forsker Eiliv Larsen. Her er han i ruiner etter paleo-eskimo Independence-I-bosetuingeu i indre del av Jørgen Brønlund-fjorden på Nord-Grønland i august 2007.
Foto: Astrid Lyså/NGU.

uansett spesialfelt, å forstå seg på klimaspørsmål. Og klimadebatten er i stor grad en forskningsdebatt. Å fremstille måten forskerne kommer frem til sin informasjon på i et tydelig språk, og på en etterrettelig måte, er blitt et stort ansvar også for journalistene.

For journalistene er opptatt av å spisse budskapet. Og måten vi spisser budskapet på kan være med på å forme opinionen, holdninger, til og med politiske prosesser. Man kan blant annet lett skrive at det alltid har vært sterke og svake endringer i temperaturene i Golfstrømmens nord-atlantiske forlengelse. Men hvor kommer den informasjonen fra? Hva som er fakta og hvordan de måles, skriver man ikke like ofte om. Grunnen: Det er resultatene som er nyheten, ikke prosessen. Men i klimadebatten kan prosessene, altså hvordan man vet det man vet om dagens klimaendringer, ha enorm betydning for vår forvaltning av og holdninger til miljøet.

Hemmeligheten i små skall

Så hvordan vet marinegeologene så mye om fortidens klima? De gjenskaper temperaturene lenge før termometerets tid ved å studere såkalte fossile planktoniske foraminiferer. Foraminiferene er dyreplankton som vanligvis ikke er større enn én millimeter. Etter hvert som dyrene døde, sank skallene ned på havbunnen og ble begravd i sedimentene.

Levende foraminiferer er ekstremt følsomme for temperaturer i havet. Skallet til disse encellede dyrene består av kalsiumkarbonat (CaCO_3). Når dette stoffet felles i vann splittes oksygen delen av CaCO_3 . Denne kjemiske prosessen er temperaturbestemt, og skallene kan dermed reflektere hvordan temperaturen var i havet da de ble felt. Ved å se på de kjemiske bestanddeler og sammenligne med dagens plankton kan forskere gjøre ganske nøyaktige beregninger av fortidens vann-temperatur.

Disse beregninger brukes i datamodeller for mer nøyaktig å forutse fremtidens klimaendringer. Det er kanskje ikke akkurat en sexy historie, men noen av hemmelighetene til å forstå klodens klimaendringer ligger i noen veldig små skall.

Bredere og dypere

Vi er ganske fornøyd med våre scoringer og våre første erfaringer i SciencePub. Likevel er det mye som gjenstår. Ytterstad skrev i 2008 en artikkel som kartla norske bloggeres reaksjon på regjeringens varsel fra 2007 om en mer ambisiøs klimapolitikk. Men i perioden fra Stoltenbergs tale i april til klimameldingen ble lagt fram i juni, deltok kun én klimaforsker med innlegg i bloggdebattene. Forskeres deltakelse i offentligheten handler ofte om tid, men kanskje også om at terskelen for å ta i bruk nye formidlingsformer er for høy.

Dette var i hvert fall noe av tanken til de to studentene fra Høgskolen i Oslo som har vært lengst tilknyttet SciencePub. Etter å selv ha vært på tokt til Svalbard våren 2007, ble deres avsluttende bacheloroppgave våren 2008 til «Fortell om forskning – en nettressurs om digital historiefortelling.» Da de var på tokt, la de merke til at flere av forskerne selv var både dyktige og ivrige fotografer. Disse bildene burde kunne utnyttes mer ved hjelp av digital historiefortelling, og det uten at det trengte å bli så tidkrevende.

APEX – Arktisk palaeoklima og ekstremklima

APEX er et av programmene som er etablert for å koordinere paleoklimaforskning (det vil si studiet av klimaendring i et historisk perspektiv) innenfor rammene av det internasjonale polaråret. APEX er et forsøk på å gi oss økt forståelse av de klimaendringene som fant sted i Arktis lenge før dagens instrumentelle registreringer og målemetoder ble tatt i bruk. APEX vektlegger først og fremst størrelsen og frekvensen av klimavariasjonene, og spesielt forskjellen mellom ekstremklima og «normalen» i klimasystemet. Programmet integrerer marine og landbaserte forskningsprosjekt og omfatter forskere fra 15 europeiske land, samt Canada og USA.

Nettressursen, med eksempel på en digital fortelling, er nå tilgjengelig på SciencePubs nettsider. Den kan forhåpentlig bøte på det som studentene opplevde som «et misforhold mellom ønsket om multimedial formidling og hvor mange multimedieprodukter som faktisk blir produsert og tilgjengelig-

gjort.» Den kan tjene som inspirasjon og eksempel for polarforskere som vil nå ut bredere.

Mens forskerne lenge har vært i Arktis, har journalister bare i det siste begynt å følge klimabølgen nordover. Mens dette skrives, og senere sommeren 2008, er fire journaliststudenter fra Høgskolen i Oslo med på tokt i Arktis. Dette er del av kurset i Miljø og Utvikling, som

Sommeren 2008 deltar en journaliststudent på arkeologiske utgravninger i Finnmark. Her tar professor Hans Peter Blankholm ved Universitetet i Tromsø et prøvestikk vest for Biehkanjavvre på eidet mellom Tana og Varanger i Nesseby kommune i Finnmark.

Foto: Monica Klaussen/UiT.

avsluttes med en lengre reportasje som skal gå i dybden. Det er et uttalt mål for disse studentene at de skal fordype seg i faglige perspektiver, og de fikk forelesninger av blant andre Miljø- og utviklingsminister Erik Solheim og direktør Pål Prestrud fra Cicero med seg på veien. Deres reportasjer kommer i løpet av sommeren og høsten, kanskje blir de til og med solgt inn til de etablerte mediene slik at vi blir mange som får se resultatet.

Likevel er det én erfaring fra studentens forarbeid det kan være grunn til å trekke frem. Før journalistene dro på tokt trengte de et overblikk over klimaforskningen på relativt kort tid – dog mye lengre tid enn de fleste av dem opplever i yrket normalt. Det var da naturlig å begynne med populærvitenskapelige, sammenfattende bøker, som for eksempel Mark Lynas' bok *Seks grader*.

Boken er et ambisiøst forsøk på å syntetisere klimaforskning fra store deler av verden, inkludert Arktis. Den antyder konsekvensene for en planet som blir fra en til seks grader varmere i fremtiden, basert på fortiden – grovt sett det samme prosjektet som SciencePub

NTB-reporter Jan Morten Bjørnbakk laget sommeren 2007 en rekke artikler om polarforskning fra et SciencePub-tokt med forskningsfartøyet RV Lance. Her klargjør forskere og manuskap fra Norsk Polarinstitutt prøvetakingsutstyr i Kongsfjorden ved Svalbard.

Foto: Jan Morten Bjørnbakk/NTB.

bidrar med ny kunnskap til. Selv om syntesene i *Seks grader* konkluderer i mer sveipende ordelag enn det en enkelt geolog eller arkeolog normalt vil gjøre, har den også blitt anmeldt av klimaforskere som mener den gir en ganske nøktern syntese av forskningen.

Men hva skjer når journalister med et nyvunnet overblikk drar på tokt og møter de enkelte geologer og arkeologers spesialkunnskap? Hvem syntetiserer da kunnskapen? Hvem setter spesialistkunnskapen inn i en fellesramme? Og ikke minst, hvem er det til syvende og sist som da legger fram forskningen på en slik måte at den danner grunnlaget for en klimapolitikk som kan tjene miljøet i Arktis så vel som på resten av planeten?

Dette siste er en særlig utfordring siden det parallelt med at flere forskningstokt går nordover, også foregår en storstilt satsing i nord fra myndigheter og næringsinteresser i flere land. Et isfritt Arktis kan bety at en naturlig tilbakekoblingsmekanisme slår til og forverrer den globale oppvarmingen, men det kan også bety at det blir lettere å pumpe opp mer olje.

Journalister som ønsker å gå dypere, vil ikke bare måtte tilegne seg kunnskap om fortidens liv i små skall, men må også forstå tankegangen til store økonomiske og geopolitiske aktører som fortsatt lever i beste velgående. Dette er en krevende, men nødvendig jobb. Forhåpentligvis har vi noen virkelig viktige scoringer i vente.

Ny æra for forskningsformidling og klimaforskning?

Lars Monsen kommer på Senkveld og Grosvold etter å ha vandret over Nordkalotten og fanget ørret. Hvilken interesse kan ikke da mobiliseres rundt klimaforskning i Arktis? Vi tror det kan skapes en ny, stor interesse for norsk polarforskning. Hardt arbeid over tid gir alltid resultater.

Både dagens og morgendagens polarforskere kan legge forholdene til rette for en både kraftigere og mer nyansert formidling og journalistikk. Framtidens polarformidlere må ta i bruk og videreutvikle denne kunnskapsbasen. Det er alltid media selv som setter dagsordenen, men både forskere og journalister kan gjøre mer for å benytte seg av mulighetene mediene – gamle som nye – også gir.

Vi kan produsere egne nyheter av og til, men vi kan også finne nye formidlingsformer og journalistiske innganger som gjør at våre budskap får den gjennomslagskraften de fortjener.

Litteratur:

Lynas, Mark (2007) *Seks grader – jordens framtid grad for grad*. Oslo, Gyldendal norsk forlag.

Marg – Notater fra randsonen nr. 3-2007 Temanummer om Arktis.

Ytterstad, Andreas (2008) «It is we – you and me, who possess real power»: Blogging protests against official Norwegian policy on climate change *Intercultural Communication Studies* XVII:3 2008.

SciencePub på nettet:
<http://www.ngu.no/sciencepub/>

Forfatterne:

Andreas Ytterstad er høgskolelektor på avdeling for Journalistikk, bibliotek og informasjonsfag (JBI) ved Høgskolen i Oslo (HiO).
E-post: Andreas.Ytterstad@jbi.hio.no

Maja Sojtaric er journalist ved Kommunikasjonsavdelingen ved Universitetet i Tromsø (UiT).
E-post: Maja.Sojtaric@adm.uit.no

Gudmund Løvø er journalist og leder for Kommunikasjonslaget ved Norges geologiske undersøkelse (NGU). Han leder også formidlingsdelen i SciencePub.
E-post: Gudmund.Lovo@ngu.no

Vi ønsker å takke Rådet for anvendt medieforskning og Norges forskningsråd (prosjektnummer 175937/S30), som har finansiert prosjektet.